

מרגש: הגב' רחל הבר תחי' אשת הרב אברהם ישעיהו הבר זצ"ל בפרקי יומן מחייו ארוכי המעש

[26]

לא גנבתי את הגבס

חודשי הגיבוס תש"ע

בעלי היה מורי ורבי בכל דבר ובכל ענין. לא פעם יצא לי לחשוב על העובדה שעבור רבים הוא היה מורה לחיים ואילו אני זכיתי במורה פרטי.

את אחד השיעורים החשובים לחיים קיבלתי מענייני הרגל. בתחילה, כאשר נדרש להשתמש בכיסא הגלגלים, לאחר מכן כשנאלץ להרכיב את הסד ולבסוף כשנזקק להשתמש גם בקלנועית. בכל אותן תקופות צצו בליבי לעיתים חששות מפני ה'מה יגידו'. מה יגידו אנשים על כך שאדם בריא השומר על כושר, הופך בבת אחת מרותק לכיסא גלגלים? מה תאמר הסביבה על אדם צעיר ונמרץ שהפך לנכה עם דיפלומה? מה יגידו השכנים על הליכתו הצולעת מעט ומסורבלת של בעלי? מה יחשבו אנשים כשיראו אותו מתנייד באמצעות קלנועית?

החשש הזה מפני ה'מה יגידו' לא עצר אותי מלפעול באופן הנכון כמובן (כבר צברתי ניסיון בהשקפת העולם שהוא ואני סיגלנו לעצמינו), אבל ההרהורים האלה היו עולים בי מדי פעם באוטומט, צפים מאליהם.

בעלי, לעומת זאת, לא התרגש כלל וכלל. "עשיתי משהו רע? לקחתי משהו למישהו? הסד שלי מפריע לסביבה? לא!! ולכן אין סיבה להתבייש", הסביר בעדינות את משנת חייו.

"אבל כתוב 'ונמצא חן... בעיני... ואדם!!' מחיתי, "אי אפשר להתעלם מבני אדם".

"במה שקשור אלי ונתון לבחירתי עלי להשתדל לעשות הכל כדי למצוא חן ושכל בעיני אלוקים וגם בעיני אדם. אף פעם לא אעשה דברים חריגים מבחירה ולא אמשוך אלי מבטים מרצון. אבל בנתונים שבורא עולם שלח לי על

מנת להתמודד איתם, בעניינים שאינם קשורים אלי, בהם אינני מחפש למצוא חן ולא אכפת לי מה אנשים חושבים או אומרים עלי. אני חושב מה בורא עולם רוצה ממני בעת הזאת ולפי זה נוהג", השיב בעלי בכנות.

וזה היה כל כך נכון.

לאורך כל התקופה הוא התעלם ממה שאנשים חושבים או אומרים על אופן ההתניידות שלו ועל נכותו ובחר להתייחס לענין בהומור. לא אחת היו ילדים נועצים עיניים כשהתנייד בקלנועית הפנים שלו - ה'רכב' הקטן והחמוד ששכרנו מ'יד שרה' (ובהזדמנות זו אני רוצה להודות לבנו של הרב אורי לפוליאנסקי שליט"א שישב איתנו בסבלנות רבה ועשה הכל כדי להתאים את הקלנועית המדויקת שגם תאפשר לבעלי להתנייד במסדרונות הארוכים של בתי החולים וגם תקפל לגודל קומפקטי היכול להיכנס לחלקו האחורי של הרכב), בעלי היה מתבונן בילדים בעיניו הטובות ושאל: "רוצים סיבוב?" כמה מחייך ככה חכם. בין כותלי הבית כינה את הקלנועית 'הוולו שלי'

אנשים אמיצים באמצע הדרך

תקופה קצרה לאחר ההשתלה פנה אלינו הרופא ובקש את עזרתנו בכיצוע רעיון. ד"ר בלינקי השתוקק לשמח את התורם ולתת לו מתנה אך מהיכרותו עם מנחם הבין שאין סיכוי שהאיש יסכים לקבל ממנו גם זר פרחים. לאחר מחשבה החליט הד"ר לתרום ספר תורה לזכות מנחם ולהכניסו לבית הכנסת של היישוב. בעלי עזר לד"ר בלינקי לממש את רצונו, הוא שידך לו סופר סת"ם ירא שמיים והמבצע יצא לדרך.

מספר חודשים מאוחר יותר התקיימה ביישוב הכנסת ספר תורה. היה זה אירוע מרגש במיוחד ורבים רבים נטלו בו חלק. אך מנחם נותר בענותנותו. הוא סרב ששמו ירקם על מעיל ספר התורה וביקש שלא לשים אותו תחת אור הזרקורים. לאחר חשיבה נרקם על המעיל: "נתרם לזכותם של תורמי הכליה, מצילי חיים בגופם".

דוקטור אלכסנדר בלינקי הינו מנהל היחידה לרדיולוגיה וסקולרית פולשנית בביה"ח 'בילינסון'. הוא אחד מהרופאים הבכירים בארץ בתחומו ומומחה בקנה מידה בינלאומי. במשך השנים טיפל הרופא במושגתלים שהסתבכו. הוא פרסם מאמרים שהוצגו בכנסים בינלאומיים בתחום ההשתלות וחקר את הנושא.

ובכל זאת "הסנדלר הולך יחף", אמר לנו כשיום אחד גילה שמחלה ממנה סבל הובילה לאי ספיקת כליות חמורה. "אני מבין שאזדקק בעצמי להשתלת כליה ביום מן הימים והמעבר מהצד המטפל לצד המטופל, מרסק ממש", הוא אמר לי.

לא היה לנו זמן. מצבו של ד"ר בלינקי התדרדר וחיפשנו עבורו תורם. מנחם, איש יקר מיישוב 'פני קדם' נמצא מתאים. הוא תרם כליה וד"ר בלינקי חזר לחיים תקינים ב"ה.

הבהרה: עיתון קטיפה הוא שפנה לגברת הבר בבקשה להעלות על הכתב מקורות החיים של בעלה ז"ל. יהיו הדברים לזיכוי הרבים ולעילוי נשמתו של אברהם ישעיהו בן רב צבי